

§. XIII. Aliquando etiam flos *interior*, atque *spiritualis*, & qui maxime decet Ecclesiam, deficit, quando nimirum errores magno numero, doctrinam, vitia, & omnis generis scandala, mores hominum inquinant, & corrumpunt. De hujus floris defectu toties conqueruntur Prophetæ, quoties Israelitas ad hoc illudve idololatriæ genus cateruatim prolapsos fuisse memorant. Sigillatim Jesaias, quam misera fuerit Ecclesiæ facies, suo tempore, graviter exponit Capite I, 3. seq. *Ab!* inquit, *gens peccatrix, populus gravissimus iniquitate, semen maleficentissimum, filii corruptores: dereliquerunt Jehovam, contemptim irritaverunt sanctum Israelis, abalienantes sese averterunt retrorsum. Quamobrem percutimini amplius, augetis apostasiam? Totum caput confectum est eadem aegritudine, & totum cor languidum, a planta pedis usque ad caput non est in isto corpore integritas, sed vulnus, & tumex, ac plaga saniosa: neque exprimuntur, neque alligantur, denique nulla emollitur unguento. Reliqua facta est filia Sionis ut tugurium in vinea, ut tegillum in cucumerario, ut civitas desolata. Nisi Jehovah Zebaoth reliquos fecisset nobis superstites, utcunque paucos, ut Sodomum essemus, Hamora similes essemus.* Eliæ tempore cum splendore externo interior quoque, & spiritualis, in Ecclesia Israelitica eo usque defecerat, ut se solum, ex omni piorum numero, superesse crederet Propheta. Servatore ipso in terris versante, Deum immortalem! quam exiguus erat Ecclesiæ Judicæ, ac prope nullus nitor. *Doctrina* Phariseorum & Legisperitorum cavillationibus, humanique ingenii commentis, & veterum traditionibus foedissime erat corrupta: Ignorabatur Deum esse Patrem, Filium & Spiritum S. Messiam futurum esse verum Deum: opus esse regeneratione ad salutem. Negabatur resurrectio carnis, & immortalitas animæ. *Mores*